НЕЗАВИСИМ НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

НОВА ЗОРА®

www.novazora.net

www.zora-news.com

Г.С. Раковски: Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини

ВТОРНИК, 3 АВГУСТ 2021 г. ЦЕНА 1 ЛВ. СОФИЯ ГОДИНА XXVI (XXXII) БРОЙ 30

ПОБЕДАТА НА МПО В САЩ

И ПРОВАЛЪТ НА ПЪРВАТА МАКЕДОНИСТКА ПРОПАГАНДНА КАМПАНИЯ

Проф. д.ист.н. Трендафил МИТЕВ

След налагането на курса за *„македонизация“* на българското население в ФНР Македония, комунистическата власт в Скопие осъзнава, че трудно ще постигне целта си, ако **македонската българска емиграция в Новия свят продължи да защитава истината за своя национален произход.** Поради това е решено **през есента на 1946 г., македонистката пропаганда да се прехвърли вече и в Северна Америка, където по това време живеят най-много македонски българи.** За целта, през декември **1946 г.,** във връзка с годишната **сесия на ООН в Ню Йорк, като член на югославската правителствена делегация пристига и председателят на Народния фронт в Скопие - Димитър Влахов.** Неговите началници от ръководството на МКП **решават да реализират задачата си прикрито –** *„зад държавническа дейност“*, защото разбират отлично, че **македонистката пропагандна кампания не би могло да се осъществи, из територията на САЩ в** *„открит вид“*. **На първо място,** защото подобен ход би поставил югославската страна в конфликт с управляващите във Вашингтон, а **на второ, заради голямото обществено влияние на Македонската политическа организация (МПО) сред близо стохилядната българска емиграция в Северна Америка, отляла се след 1903 г. от старите предели на Отечеството и от Македония.** МПО е основана на **учредителния си конгрес проведен от 1 до 4 октомври 1922 г. в град Форт Уейн, щат Индиана.** Най-важна роля за стабилизирането й като **активен член на българския емигрантски патриотичен фронт в Новия свят** изиграва **изпратения през 1924 г. от Тодор Александров – Йордан Чкатров.**

На стр. 2

На стр. 6

КАК БЕШЕ ОТКРАДНАТА ЕДНА ВЕЛИКА ПОБЕДА

„НОВА ЗОРА“ И „ВОЙНАТА НА МЪРФИ“

Уважаеми читатели,

Драги членове и симпатизанти на ПП *„Нова Зора“*,

Най-важното, което имам да ви кажа, е че следващият брой на вестника ще излезе на 7 септември, вторник. Но това не е всичко. Тъкмо затова се надявам да дочетете докрая този текст. Допускам, че няма да ви бъде безинтересно, пък и аз ще имам основание да смятам, **че съм с чиста съвест пред вас, хилядите интелигентни и честни хора, които и без да познавам по лице, знам че ви има, и че главно заради вас и заради Отечеството, вече дълги години, редно с моите другари и автори, водим своята** *„война на Мърфи“*.

Минчо МИНЧЕВ

За 31 пълни календарни години вестник *„Зора“* до 1996 г. и вестник *„Нова Зора“*, до днес, издържаха, образно казано, **проверката на времето.** За да не бъде голословно това мое твърдение, съвсем телеграфно бих **припомнил не само съдебните баталии по отнемането и връщането на търговската марка на мечтания преди и създаден от мен след 1989 г. в.** *„Зора“*, **не само заплахите от** *„сините таибански времена“* **към разпространителските фирми, които го предлагаха;** не само обръщането, за по-демократично, на сергиите, които все пак имаха смелостта да продават вестника... Както е казал поетът днес *„това е минало, неважно.“* **Важно е обаче друго. Вече повече от десетилетие и половина откакто вестникът, който вие обичате, не е в състояние да изпълни докрай предназначението, за което е създаден. Лично за мен като негов издател и главен редактор, е въпрос на дълг и чест да бъде все така отрезвяващия акорд в безумния хаос от антинационални политики и действия, в които е потопено Отечеството ни.**

На стр. 2

ISSN 1310-8492

ЗОРА Е !

ПОБЕДАТА НА МПО В САЩ

И ПРОВАЛЪТ НА ПЪРВАТА МАКЕДОНИСТКА ПРОПАГАНДНА КАМПАНИЯ

От стр. 1

Прекрасен организатор и пламенен оратор, той изпълнява блестящо длъжността **секретар на ЦК на МПО** през първите, най-трудни години от нейното съществуване. Поради това, през последвалите 3 десетилетия, МПО се утвърждава като последователен **защитник на историческата истина за съдбата на българите в Македония. Организацията води и непримирима борба срещу асималаторската политика на управляващите в Белград и Атина по отношение на българите във Вардарския и Егейския дял на областта.** Ръководна роля в ЦК на организацията, **след Втората световна война имат Петър Ацев, Любен Димитров, Христо Низамов, Лазар Киселинчев** и др. **А Димитър Влахов, след като пристига в Ню Йорк,** вместо да работи в международната организация, тръгва да **обикаля онези градове на САЩ, в които функционират все още комунистически структури на балканската емиграция.** Връзката която той търси с тези българи е естествена, тъй като **до 1949 г.** балканските (и българската в частност) **секция към Американската комунистическа партия,** все още водят активна и **легална обществено-политическа дейност**. Целта му е чрез срещи и разговори с хората, да намали **лошото впечатление, което се формира и сред българската емигрантска левица, от поведението на неговия режим в Скопие, спрямо българите в Македония.** На първото публично събрание, проведено **в Ню Йорк, скопският емисар** говорил дълго за *"големите успехи"* постигнати от НФРМ в областта на **народното стопанство, просветата и културата**. В македонската република се обучавали **98 000 ученици с активната подкрепа на държавата;** поради това **нормално функционирали училища и за** *"сръбските колонисти и две училища за власите"*; новата *„македонска азбука" „се поглъщала жадно от всеки просветен македонец"*, защото с нея най-точно се отразявали силните чувства и положителните емоции, които движели народа в хода на започналата *„велика промяна"* на живота във ФНРМ и т.н.

Йордан Чкатров

ЦК на Македонската политическа организация в САЩ, Канада и Австралия, обединяваща бежанците от Македония след Илинденското въстание от 1903 г., получава веднага, чрез своите представители в Ню Йорк, подробна информация за първата изява на прословутия скопски емисар. По повод на пропагандната му акция в Ню Йорк, **МПО отправя до Димитър Влахов едно отворено писмо**. То съдържа **пет въпроса,** свързани с прехвалената политика на успехи, постигнати от новия режим във ФНРМ. Питанията на ЦК на МПО са представени в следната последователност: **Защо по време на своите изяви в Съединените щати, висшият функционер на МКП не казва нито дума** - *"има ли в югославска Македония българи"?* Или няма такива хора? **А ако има българи, защо само те нямат свои училища?** Нима те не желаят децата им да са образовани и достойни граждани на своята Родина? Защото е добре известно, че **българите навсякъде и всякога изпитват голямо преклонение пред науката и дори през епохата на османското владичество са жертвали мило и драго, за да дадат светско образование на своите чеда.** След това ЦК на МПО продължава да пита: **знае ли Димитър Влахов на какъв език е бил написан манифеста при обявяването на Илинденското въстание в 1903 г.?** След като новите управници в Скопие дават **видимост,** че ценят заслугите на **Гоце Делчев** в освободителната борба, то дали те знаят *"на какъв език говореше и проповядваше Гоце"*? И последно - **по време на турския режим, Димитър Влахов е бил в Македония.** Може ли да си спомни той за *"какви считаха турците македонските славяни". "Не само ние, но и целият културен свят знае, че от памтивека, в Македония са живеели българи... На този континент /Америка б.м./ има над 90 хиляди македонски българи и 90 на сто от тях никога не са били в България. Как може за една две години да изчезнат българите от Македония"*, **се казва в края на първото отворено писмо изпратено до Димитър Влахов.** Завършвайки питанията си, **ЦК на МПО отхвърля категорично и пропагандните твърдения за** *"културния напредък"*, реализиран във ФРМ, на базата на *"новия македонски език". "Нов език не може да се създаде за две-три години! Езикът не може да се постави в химическа епруветка, за да излезе друга сплав. Нито пък може да се изпари, както иска да го изпарят сегашните управници на югославска Македония*, **декларира ЦК на МПО...** *Затова всички македонски българи тук, (в Новия свят б.м) трудно разбират новия "македонски език", на който се пише вестник "Нова Македония"*, **се казва в края на документа изпратен до Влахов.**

Пети редовен конгрес на МПО в САЩ и Канада

Острата критична реакция на организираната българска патриотична емиграция в Америка срещу изявите на Димитър Влахов, **поставя под съмнение по-нататъшния успех на пропагандата,** предприета от скопския емисар. **Вестник** *„Македонска трибуна"*, където са публикувани материалите, **се получава във всички градове на САЩ, Канада, Австралия, Аржентина, Бразилия и пр., защото там съществуват по това време български патриотични емигрантски организации**. Ето защо **Димитър Влахов** преценява, че би трябвало по някакъв начин **да заглади лошото впечатление**, формирало се сред българските изселници, **на базата на крайно неудобните въпроси, поставени му публично от ЦК на МПО.** Затова вместо да заседава в сградата на ООН, след Ню Йорк, **той отново продължава обиколката си из Щатите.** Голямо пропагандно събрание му е устроено и от **сръбското дружество на балканските комунистически общности в град Детройт.** Там Влахов говори общо върху историята и постиженията на освободителното движение в Македония през XIX и XX век. Привежда като пример доклада на Карнегиевата анкета от 1914 г., за да илюстрира големите размери на *"злодействата, извършени в Македония"* в ново време. И естествено, довежда разговора до **новата власт в ФРМ, наложена през есента на 1944 г.** Тя трябвало да се разглежда като *"връх"* в борбите на *"македонския народ"* за свобода и всестранен напредък.

Разширяването на пропагандната кампания от страна на Димитър Влахов дава възможност и на **организираната българска патриотична емиграция в Новия свят, да продължи политическото си настъпление, за разобличаване на идеологията, пропагандирана от комунистическия емисар на Скопие.** Вече чрез разкриване духовния облик на самия Влахов сред изселниците, защото **между тях той е известен само като деец на Коминтерна**, но хората не познават онези негови **действия, чрез които може да се покаже истинската същност и на режима, управляващ в Скопие.** Във връзка с проявите в **Детройт, ЦК на МПО изпраща ново открито писмо до Влахов.** Там най-напред е направен важния извод, че МКП няма нито възможност, нито самочувствието да разгърне открита пропаганда на македонизма сред българските изселници от Македония. Поради това, **под прикритието на** *"държавнически ангажименти"* **по линия на ООН, комунистическата власт в Скопие е организирала по същество първото си пропагандно-идеологическо настъпление на македонизма сред емиграцията в Новия свят.** И то пряко – на територията на САЩ. **Този висш представител на режима преследвал една единствена цел - да поправи накърнения имидж на властта, която представлява, заради нейните антибългарски гонения.** А щом като тази истина е лъснала пред очите на емиграцията и американското общественo мнение, с цялата си яснота, то ЦК на МПО кани Влахов в бъдещите си публични изяви из Америка **да бъде любезен да дава обяснения поне на още 6 важни въпроса.** Първо, като какви *"са описани македонските славяни"* **в експлоатирания от скопския пратеник доклад на Карнегиевата комисия?** Там споменават ли се *„някъде македонци"* или се говори само за *„българи"*? Това е важно да се уточни, защото целият цивилизован свят познава съдържанието на безпристрастната **международна анкета,** проведена в Македония сред Балканските войни, с **финансовата подкрепа на американския меценат Ендрю Карнеги.** Второ, какви обстоятелства са станали **причина да** *"почине"* **в затвора бившия секретар на ЦК на МПО - Йордан Чкатров? Защото той е любимец на българската патриотична емиграция в Новия свят.**

На стр. 4

„НОВА ЗОРА" И „ВОЙНАТА НА МЪРФИ"

От стр. 1

Умишлената целенасоченост и последователност на санкционната обсада на изданието *„Нова Зора"* **няма, обаче, нищо общо с либералните мантри за** *„свободната вездесъща ръка на пазара"*, **в която „качеството на предлагания продукт е единствено важният фактор".**

Не е така. И макар че всички го знаете, или поне се досещате за смисъла на тази либерална мантра, ще продължа още малко нататък, за да се види **какво е положението към днешна дата.** Всъщност, то не се е променяло, поне от десетилетие и половина, та дори и две. Промените са всъщност само **структуроопределящи,** което означава, че този период се характеризира с **безспорния факт за все по-трудното намиране на в.** *„Нова Зора"* **в свободна продажба. Може да обикаляте будки, сергии и магазини, може и без дъх дори да останете в неговото издирване – все едно, напоследък ако го откриеш, е равносилно да те удари гръм или да спечелиш шестица от тото-то.** Казано на езика на търговците на вестникарска продукция: *„географията на неговото разпространение не е функция на търсенето, нито на качеството на продукта".*

Слагам цялото изречение в кавички, тъй като тези думи са на бивш собственик на разпространителска фирма, сега вече работник в частния монопол *„Национална дистрибуция"*, и в тях се побира цялата истина за неудобството, което изпитват **хиляди патриоти и интелигентни хора в желанието си да се снабдят с поредния брой на** *„Нова Зора"*.

Малцина са тези, които знаят или поне се замислят колко **отговорно и скрупулозно е наблюдаван и охраняван този пазар. И защо бяха изкупени всички по-малки и независими разпространителски фирми? И каква е тук ролята на** *„Министерството на истината"*, **което, уви, съвсем не е само потресаващ образ от романа на Джорж Оруел** *„1984"*.

По обясними причини понататък ще съм принуден да **не излагам фактите в прав текст, не защото се страхувам и не, защото те не са истина, а защото могат да станат поводъ, при който ситуацията с** *„Нова Зора"* **да се промени съвсем не в наша полза.**

И така, както вече споменах по-горе, фирма *„Национална дистрибуция"* е днес монополист на пазара. В нейния разширен от преяждане тръбух, са натъпкани стотищите фирми и фирмички, които бяха изкупени със замах и решимост, за да бъде представена и наложена на сергиите и будките *„правилната"* продукция. **За неправилните издания се предоставяше тесния коридор на** *„хем го има, хем го няма"*. Заради това, надниквайки в споменатаа *„география на разпространението"*, **човек на мое място може напълно да се отчае: не в градове и градчета, в цели общини и области отсъства не само като наличност, но вече и като спомен дори, вестник** *„Нова Зора"*! Но това са т.нар. *„превантивни санитарни мерки"*. Аз пиша за *„Нова Зора"*, но същото се отнася и за други издания с *„характер"*, **зад които не стоят банковият интернационал и** *„правющий синклит"* **на топ политически олигарси и менаджери, които всъщност са рекламодателите,** сиреч *„кръводарителите"* на *„правилните"* издания. И които внимават **да не би суверенът да се досети защо му предлагат само онова, което го приспива, унася и в крайна сметка, го води до интелектуално и социално изключване!**

Някой би възразил, че има закони в България; че конкуренцията е водещ принцип в пазарното общество; че за нея бдят Комисията за защита на конкуренцията (КЗК) – като държавен орган, а също и Европейската комисия по конкуренцията, която отговаря за политиките на Европейската комисия в това отношение. Така е. Има ги. И отговарят. Но народът може би заради горчивия си опит, **не случайно е казал:** *„Бог високо, Цар далеко!"*

Някой да е чул КЗК да се е произнесла по такъв един казус като описания? Нещо повече – тя дори не е сезирана, защото никой не си и помисля дори да го направи. Който се реши на това, просто изчезва от пазара и после може да се оплакваш ако искаш на арменския поп. Този израз, **според поп Минчо Кънчев, е пренесен от Диарбекирските тъмници,** където борците за национални правдини като него, са имали **единственото право** да се оплакват от турските безчинства на местния християнски свещеник, от когото нищо не зависело.

Веднъж с пламнали очи при мен пристигна човек – солиден, решителен и най-важното – честен. *„Намерихме им, казва, цаката! Ще си създадем собствена разпространителска мрежа!"* Смаях се. **Как да му обясня,** че за това найнапред **са нужни пари, много пари!** Някои им казват *„ресурс"*. Но ако дори и да ги имаш, трябва да получиш и **едно** *„добро"* от **политическите власти,** които управляват общините и областите, в чиито ръце е правото да ти отредят, ако пожелаят, място за сергии или сергийка поне. И ако по някакво чудо все пак успееш да се добереш до това *„благо"*, остава съмнението **дали няма да те убие с камъни онази, истинската конкуренция? Защото е въпрос за хляба. А хлябът е най-главното в едно такова общество, в което още Вапцаровият Фернандес бе разбрал** *„не по-добре е да умреш,/ вместо да живееш скотски!"* Та, казах му аз на този мил **ентусиаст,** че *„капиталът е помислил за всичко!"* Дали ме разбра или не, **но идеята му мина и замина, и повече дума за нея не се отвори.**

Не отворихме дума с него и за цената на компромиса, който *„правющий синклит"* би поставил като условие. И пак опирам до Вапцаров: *„Ако бъде отнетата колкото пшеничено зърно, от моята вяра. Какво ще остане от мене тогава?"* **– пита поетът, а аз си мисля за ужаса, в който, не дай си Боже,** *„Нова Зора"* **би започнала да вие редом с вълците.** Дано ме пази Господ от такава съдба и дано никой не си мисли, че един **Минчо Минчев** може да се съгласи на цената?

Но да си дойдем на думата.

На няколко пъти през годините, затъкал до кръста в неизбродната тиня на почти неразрешимите въпроси на битието на *„Нова Зора"*, **аз си позволявах да очертая проблема за бъдещето на вестника.** Неговият тираж, някога в числа, на които завиждаха **много други вестници, зад които стояха банки, централи, фирми и институции, продължаваше да намалява, поради изложените по-горе и последващи причини.** Вестникът се приемаше за разпространение **само при условия на пълна консигнация и споменатата** *„география на разпространението"* беше задължителна **отговорност на фирмата.** И, внимание, тя се **обявяваше за фирмена тайна.** Тенденцията беше повече от очевидна и поради това, **в началото на всяка абонаментна кампания аз, неочаквано за мнозина, се опитвах да вдигна високо летвата с надежда за 1000 целогодишни абоната, при цена от 1 лев.** В различни варианти това се повтаряше и **до 15-о число на всеки месец.** Накрая всичко дотолкова ми досади, а сигурно и на читателите, че **поради чувството на самоунижение, престанах да го напомням.** Някои се досещаха и направяха не просто годишни абонаменти, а за година-две или три напред, като призовавах в частни разговори и писма, и други да го направят. Трети потриваха ръце подобно на главния редактор на един строго секретен вестник, който дори въздишал: *„Абе кога най-после ще спре „Нова Зора". От години чакам да се случи!..."*

Чашата преля, когато чух, че заради публикациите на Нинова и от Нинова, на нашите страници, един *„връло праведний муж"* **злословеше:** *„Малко са му парите на Минчо Минчев дето БСП му ги дава, затова иска и читателите да си платят"*. Клеветникът изглежда и понятие си нямаше ни от *„клетвите"* на *„Дума"*, по отношение на *„Зора"*, **ни от истинността на клетвените слова на г-жа Нинова, че** *„тръгваме и ще вървим заедно на дълъг път"*. Какви пари? Какви пет лева! За нискочелата ярост и отмъстителна злоба на другаря **Кирил Добрев,** да не говорим. Ако *„Нова Зора"* има все пак **приятели на** *„Позитано"* 20, то не са от онези, които обявяват, че има и друг способ за *„удавяне"*, **който между тях е известен като** *„приятелска прегръдка"*.

Някога старият комунист **Борис Дирибеев**, светла му памет, беше сметнал за необходимо да ми каже: *„Минчо, нашата партия е направила и лоши, и много хубави неща за народа ни. Но тя има една важна и изначално отсъстваща черта в своята биография: признателността не е сред нейните добродетели. Особено към хората на идеала. Забравят ги и ги захвърлят. И си създават нови кумири."*

Какво ли би казал сега старият полковник ако можеше да прегледа съдържанието на вестника само за последните две години? И дали нямаше и той да се усъмни, че лоялността на *„Нова Зора"* **произтича само от т.нар. коалиционни документи?** И сигурно щеше да има основание, защото във времена, **в които всичко е въпрос на пари, по какъв друг начин могат да се обяснят публикации на статии за Нинова и за нейната битка с вътрешнопартийната опозиция, както и автентичните й слова от парламентарната трибуна, поместени в повече от 30 броя, при това в интегрален вид. И всичко това на фона на четири поредни акта на най-грубо изключване на** *„Нова Зора"* **и нейните членове, от активната политическа битка в името на България.**

Приключвам със сагата за действителните чувства към каузата на вестника. Зная че за мнозина ние бяхме и оставаме като рибя кост, която те, **свикнали да поглъщат всичко,** не могат да го направят с нас. **И това ги вбесява.** За други, сигурно сме **хора наивни,** които си мислят, че **едва ли не могат да стоплят сърцето на изначалното зло, до степен, че дори и като му посочат неправдите, очакват то да се засрами. За трети сме все още необходимото доказателство, че демократичният процес в България е факт, и че се развива, щом може да съществуват издания като** *„Нова Зора"*. Ние си знаем обаче, че ставаме все по-малко и все по-немощни в каузата на която служим.

На стр. 4

ПОБЕДАТА НА МПО В САЩ

От стр. 3

Емиграцията, познавайки неговият характер е сигурна, че **той не е бил в състояние да извърши нищо престъпно срещу своя народ?** Дали лидерите **на МКП не са се опасявали от авторитета и влиянието** на хора като него сред народа във ФНРМ и **не са ли създали те условията, поради които Чкатров е** *„почитал“* **в затвора? Трето, по какви** *"висши съображения"*, **заедно с него** *"народната власт"* **в Скопие е ликвидирала големите български патриоти от Повардарието - Спиро Китинчев и д-р Асен Татарчев? Четвърто**, по каква логика същата *"народна власт"* **в Скопие хвърли в затвора** *"един от първите борци - Методи Андонов - Ченто"*? Нали той стоеше начело на властта в ФНРМ след септември 1944 г.? Какво от неговата дейност е породило *„този обрат в отношението на властта“*? Има ли там някаква роля **несъгласието на Ченто с жестоката антиблъгарска политика реализирана във ФНРМ? Пето, защо са станали бунтовете в района на град Ресен,** през миналото лято и **как са били потушени те от властта?** И накрая - вярно ли е, че *"народната власт"* **в Скопие предава православната църква във ФРМ на сръбския патриарх и Синода му в Белград?**

Второто отворено писмо на ЦК на МПО до Димитър Влахов от декември 1946 г. оказва съкрушително въздействие върху скопския македонистки емисар. **Поставен в положение да не може да отговори убедително на нито един от зададените му въпроси, той е принуден да спре понататъшния ход на пропагандната си шетня из Съединените Щати**.

За да не признае все пак публично политическият си провал, **с подкрепата на свои съмишленици в Детройт, Влахов подава в секретариата на ООН един специален** *„меморандум“*. По това време, делегацията изпратена от ЦК на МПО, вече е посетила седалището на световната организация и **след серия срещи с влиятелни фактори там, е депозирала свой меморандум.** С този документ организираната българска патриотична емиграция в Северна Америка иска световната организация да съдейства, за да се образува една *„свободна и обединена Македония“*. Защото само по този начин, **според ЦК на МПО, е възможно българите там да се признаят за доминираща етническа общност сред населението.**

Във Влаховия контра меморандум депозиран пред ООН, спекулативно се обявява, че на **МПО не бивало да се вярва нищо**, тъй като тя била *"фашистка организация"*!? В случая скопският емисар има предвид, че **през 20-те и 30-те години МПО има идейни връзки с Иван Михайлов,** който не основателно е обявяван за **привърженик на фашизма.** Със своите действия МПО се стремяла само да *"забие нож в гърба на народа"* **на НФРМ. Тази стъпка на Влахов вече пренася конфликта между властта в Скопие и организираната българската патриотична емиграция в Новия свят на международно равнище.** Защото скопският емисар прави открит опит да **злепостави българската патриотична емиграция в Северна Америка и пред правителствата на Съединените щати, Канада и Австралия.** Той очевидно е бил в течение, че през периода на **Втората световна война, когато САЩ и България са в състояние на война, Федералното бюро за разследване във Вашингтон се е интересувало от дейността и документацията на ЦК на МПО. Затова ръководството на българската патриотична организация** веднага изпраща едно **ново** *„отворено писмо“* **до емисаря на скопското правителство**. Преведен на английски език, **този документ е разпространен на 23 януари 1947 г. и между правителствените делегации работещи в ООН. Копие е депозирано и в секретариата на световната организация.** Сбито, там на получателите е обяснено **кой всъщност е фамозния Димитър Влахов**. По време на реформите в Османската империя през 1908-1910 г., когато българите се борят за права и свободи, **той се стремял само към лични облаги и успял да** *„получи платена висша държавна длъжност от младотурците“*. Така по съществото **Влахов изменил на народното движение за конституционни промени в Османската империя.** След провала на Младотурската революция, **Димитър Влахов се намирал във връзка и с канцелярията на цар Фердинанд, от където също получавал средства за своята издръжка. А от 1920 до 1944 г. преминал изцяло на платена служба при Коминтерна в Москва.** Така че със своята **предателска политика Димитър Влахов е сред тези комунисти, които отдавна са забили** *"нож в гърба"* **на българския народ, чрез доктрината за създаване на някаква нова** *„македонска нация“*.

След появата на това унищожително писмо, **получило световно разпространение чрез делегациите в ООН** – и то на английски език, **Димитър Влахов е принуден тихомълком да** *„свие знамената“*, по израза на МПО. Неговият опит, под прикритието на държавническа дейност, да реализира **първото пропагандно настъпление на македонизма в Северна Америка, се проваля напълно.** Тъй като и замисълът на кампанията, и нейното осъществяване **разкриват двойната игра на Й. Б. Тито в Съединените щати, ръководителят на югославската делегация при ООН решава да** *„скрие злополучния емисар - Димитър Влахов“*, по оценка на ЦК на МПО. **Той е принуден бързо да напусне Ню Йорк и се завръща безславно в Скопие**. Преди още сесията на ООН да е закрита. **Неговият по-нататъшен престой в Америка започва да подкопава вече престижа на официалната югославска правителствена делегация, пристигнала за работа в ООН.** Пряко се излага и правителството в Белград. **Българските патриоти в Новия свят, ръководен от ЦК на МПО, реализира първата си публична победа в конфликта с** *„македонизма“*. **Така най-престъпното творение на ЮКП, преживява първият си разгром – и то върху територията на САЩ**! Това обстоятелство позволява **от 1947 г.** българският емигрантски патриотичен политически фронт в Новия свят **да разгърне много по-мащабно своето настъпление срещу МКП.** Преодолени са двегодишните илюзии, **след края на Втората световна война, че под ръководството на Й. Б. Тито в Югославия, започва нова ера на демокрация и модернизация.** Започва реализирането на поредица от **успешни усилия за разобличаване на идеологията и практиката на неомакедонизма, които не престават до разпадането на Югославия през 90-те години на XX век.** Още през втората половина на 40-те години обаче **в САЩ е създаден важен прецедент, за нетърпимост към случващото се в РС Македония.** И то преди още управляващите в София да се скъсали отношенията си с Й. Б. Тито през 1948 г. Следователно, **няма нищо по логично тази тенденция в американския обществен живот да се продължи и днес**, когато светът очаква престъпленията на македонизма, най-сетне да бъдат осъдени. **Правителството на великата северноамериканска република може да даде добър пример на останалите държави, защото общественото мнение там отдавна си е казало своята дума за последното престъпно творение на сталинизма в Европа**! А всеки, който иска да се запознае с тази истина от първоизточници, може да разгърне вестник *„Македонска Трибуна“* **– орган на ЦК на МПО - броевете от декември 1946 до февруари 1947 г. Там всичко е казано много ясно!**

„НОВА ЗОРА“ И „ВОЙНАТА НА МЪРФИ“

От стр. 3

И тъжното е, че и враговете на България го знаят.

Сега например, идват избори за президент на Републиката. Ние, в *„Нова Зора“*, сме изпълнени с радостното очакване, че *„Генералът на надеждата“*, **както нарекохме навремето генерал Румен Радев, ще съумее да победи на изборите.** Бяхме едни от първите, **които видяхме в него качествата и на офицера, и на държавника, и на човека. И знаем, че няма по-важна задача, както да стои пред българското общество от неговото преизбиране.** Същевременно четем опуси, разсъждаваме над стратегии и тактики, които все по

подозрително имат една **нескрита цел: разпиляването на народния вот.** *„Дантеленият барон“*, например, **Георги Марков,** предлага *„единствената кандидатура, която може да го бие“* – бившият президент **Петър Стоянов,** авторът на господстващата в политическите среди концепция за *„нов цивилизационен избор“*. С тази кандидатура обаче **продължава реанимирането на** *„синята мумия СДС“*, от което едва ли нещо добро може да очаква Отечеството. **Никак не е случайно, че Бойко Борисов създаде нарочна коалиция ГЕРБ/СДС.**

В същото време не са тайна все **по-сложните отношения между Нинова и** *„Дондуков“* 1. **ДПС също предстои да предяви цената си, а най-често тя е висока и многопосочна**. А нищо чудно, ако и *„предводителят“* Николай Малинов, постави кандидатурата си за президент от името на *„всички, които обичат Русия!“* **Алф би казал простичко:** *„Майтап бе, Уили!“* **Но в случая и Уили знае, че сандвич с котка и домат не са просто празни мечтания на главния герой на американската ситуационна комедия** *„Алф“*, който в битността си на *„главен русофил на България“* и навярно за неудоволствие на **Владимир Владимирович, се разхожда без смисъл с неговия портрет от избори в избори!**

С две думи *„Зора“* е необходима. Веднъж като **коректив и втори път като опора. Президентът Радев е напълно възможно да мине и без нас и без нашата помощ, но защо ли ми се струва, че въобще няма да му е лесно!**

Спирам дотук. Ако някои се съмняват, че главният редактор и той *„една душа носи“*, **ще им кажа, че не са прави, защото** *„Зора“* излизаше и, **когато той береше душа, но диктуваше статиите си от Ковид-отделението в** *„Пирогов“*. Днес, без предупреждение, поради съвсем основателни причини, той си дава почивка **от 4 седмици и се надява, че няма да му се сърдите.**

Очаквайте следващия брой, ако е решил Господ, в първия вторник на месец септември. И за да не бъдете изненадани, прибавете към *„дървеното“* левче, още едно. **Цената, която не е променяна от 18 години, вече ще бъде 2 лева**.

Нищо на този свят не става случайно.

Както се вижда, и крушката в случая, си има опашка.

БЕЗСМЪРТНИ СА САМО ЛЮБОВТА КЪМ МАЙКАТА, ДЕЦАТА И ОТЕЧЕСТВОТО

Историкът, ученият и преподавателят проф. Андрей Пантев пред „Нова Зора“ в разговор с поета Петър Андасаров

Петър АНДАСАРОВ

– Веднъж се шегувахме с моя приятел, чудесния български поет и великолепен преводач от руски език Андрей Андреев, че село Раковица, Видинско, е център на света. Златно място ще да е, щом в него са се залюляли рождените люлки на трима знатни представители на българската словесност с красиво-звучното име Андрей. И тримата: писателят Андрей Гуляшки, поетът Андрей Андреев и вие – всеизвестният историк Андрей Пантев – сте емблематични личности.

- Повечето хора смятат родното си място за център на вселената. Това е мистиката на необяснимо чувство за всички. Едва ли има личност, независимо колко далече да е от това място, да не го сънува. Нали оттам започва срещата ни със света. С Андрей Гуляшки имах вълнението да разговарям в София като кандидат-студент през лятото на 1956 г. С Андрей Андреев се обичаме не само защото сме с общ корен, а защото имаме същата емоционална природа. Той е един от най-добрите, за мен, съвременни поети у нас.

– Какъв видя в детството си света и колко шарен беше той в очите на малкото момче Андрей Пантев?

- Удивявах се на всичко около мен като необяснима енигма. Но бях угнетено момче. Другите бяха по-силни, по-хубави и по-уверени. Е, дойде време, когато преодолях тази психологическа невроза. Но и до сега, когато някое дете ми споделя, че в училище няма приятел, тогава то ми става много скъпо и му разказвам собствената си съдба. На подтиснат сирак. Помня, бях на 5 години, когато застрашително летяха над нас бомбардировачите, които отиваха към Плоещ. Ние обаче не се страхувахме от тях, въпреки че бяха насочени и срещу нас. Така че не винаги великите позитивни процеси и промени по света и у нас, са привлекателни за съвременниците, но така започва срещата с доброто и злото в света.

– Кое най-много разтупква ваше детското ви сърце и кои бяха най-трайните, незаличими впечатления?

- Не искам да натоварвам никого, но това е смъртта на баща ми пред очите ми, на трапезата. А бях само на седем години. Тогава майка ми ме закле да не се изказвам на събрания, защото тя намираше, че нещастието е станало след емоционално изказване на баща ми на някакво местно събрание. И аз рядко нарушавах тази клетва.

– Как усещахте и как възприемахте живота край семейното огнище? И кога осъзнахте онези черти от вашия род, които носите? Впрочем, как изглеждаха във вашите очи майка ви и баща ви, и на какво ви научиха те?

- Научиха ме на респект към доброто, към съдбата на бедните хора, които не са такива само защото са мързеливи или глупави. Роден съм на село, но живеех в градска къща, пълна с книги. Майка ми, като учителка, се просъзяваше на церемонията, когато приемаха нови ученици в местното училище. Сега, при подобни случаи, трепери моята брада.

– Предполагам че още от училището в Раковица тръгва онази пътека на ученолюбието, която прераства в път на любознанието? Този път ли в следващите години ви изведе на широкия друм на науката?

- Ученолюбието идва отвътре. То може да бъде само култивирано и разширено. Няма ли го изначално, то едва ли и ще се развие. Помня че когато за пръв път погледнах от брега на Видин към отсрещния град Калафат, се замислих, че не трябва да знаем само за себе си, но и за другите. Това е, което ни прави човечни.

– Сигурно би ви било приятно да си спомните какъв ученик бяхте в селското училище и после, в прочутия с кулите на Баба Вида крайдунавски град Видин? Ще е интересно и за нас да научим това.

- Не бях първенец по успех, но бях различен. Не винаги с позитивен знак. Учих в гимназия и в Ловеч - училище за чужди езици и в София – Суворовското училище. Но се дипломирах през 1956 г. в главната видинска гимназия, до музея. С различието започва личността. Когато внушават на дете в детска градина - всички ядат спанак, а ти защо не искаш - това е началото на стандартната униформеност. Да бъде благословено различието. Стига то да не е преднамерено, театрално или невежествено.

– Някой внуши ли ви или у вас самия се всели увлечението към историята? Как стана така, че кандидатствахте и завършихте именно специалността история в СУ „Св. Климент Охридски“?

- Винаги ме е интересувало какво е било преди. Сиропирането на миналото или неговият примитивен образ, са еднакво неприемливи. Бях приет едновременно и българска филология, и история. Вероятно поради това съвпадение, се опитвам да съединя тези две дисциплини. Защото ако едно историческо събитие не влезе в литературата, значи не е толкова значимо, а и подлежи на забрава. Не съм *„българист“* в историографията, защото се опитвам да вникна и в чуждата история като съпътстващ контрапункт. В този съпоставителен и сравнителен подход може да разберем и оценим смисъла на нашите успехи и поражения.

– Като какъв студент се определяте, интересно ли ви бе през студентските години и изживяхте ли пълноценно студентското си време?

- Истинските приятели се рекрутират от романтичните студентски години. Загубих вече някои, но ще нося спомените за тях до края! Хората често не усещат, когато щастието е до тях. Но после разбират и са благодарни за съдбата си. Защото да доживееш до старост, също е благословен дар.

– В процеса на ученето ли у вас се зароди идеята да тръгнете по пътя на сериозните научни занимания?

- Важният въпрос в историографията е не кой, какво или кога, а защо! Историкът не би трябвало да заклеймява, слави и оправдава. Той следва само да обяснява. Само тогава е преподавател и учен-историк. Другото го може всеки.

– Имахте ли примера на силна научна личност, която ви е повлияла да се отдадете на научноизследователска и творческа работа в областта на историята? Кога разбрахте, че овладявате в достатъчна степен тази наука, че да я преподавате и да разработвате теми и аспекти от историческите периоди?

- Не зная дали Марина Цветаева или Ана Ахматова беше казала: *„Аз не знаех, че съм поет!“* Не намирам, че съм толкова значима личност, за да преразказвам постижения. На една моя скромна книга *„Европа между две революции“* - Английската и Френската - съм поставил поставещение - *„На моя незнаен учител“*. Но все пак съм взел много от покойната **проф. Крумка Шарова,** която бе и моят научен ръководител като аспирант по история на Англия. Признателен съм й много. Смея да се надявам, че бях харесван преподавател, защото вграждах в тематиката не само процеси, събития или личности, но и друго виждане за епохата.

– Имахте ли амбицията да работите, за да завоювате научни степени, за да стигнете и до професорската титла? И дали началото не е още когато работихте в историческия музей на Видин?

- Не се смятам за амбициозен, но не бях безразличен към собственото си професионално бъдеще. Добре разбирам хората без амбиции - често те са постойностни от тези с реализирани амбиции. Амбицията не би следвало да е самоцел, а стремеж за реализация на себе си в съответствие с нагласата на другите. Това е особено важно за жените с амбиции. Често те са по-неудовлетворени и дори нещастни, от онези без такива. Но ако имаш стремеж за изява, дори и да си срамежлив, дарбата ти ще те насочва към амбиции.

– Чух ви веднъж да се възмущавате от лесния начин на придобиване научни степени и звания от хора, които не са извървели необходимият път и нямат научни знаци по него. Аз пък се възмущавах как бездарни хора смятат писането на стихове, че и на романи, за лесна работа и се кичат с думите поет и писател. Не смятате ли, че човекът на творчеството трябва първо да мине през чиракуването, после да е бил добър калфа и чак тогава да получи майсторското си свидетелство? Какви са всъщност вашите принципни изисквания към човека-учен и научните му звания?

- За да си истински професор, трябва да си бил някога асистент. Така поне е в моята стойностна ска да, без да я натрапвам някому. Самият начин, по който вече лековато се възприемат научни степени, звания и титли, говори сам за себе си. От тридесет години не съм се подписвал със званията, които имам от 32 години. Ако някъде срещнете написано по авторство *"проф. Пантев"* да знаете, че е намеса на редактора, макар и добронамерена. Това не е кой знае каква проява, но да си я кажа.

– Вие сте минали през доктор на науките, старши научен сътрудник в Института за история при БАН и професор по нова обща история в Историческия факултет на Софийския университет. Специализирали сте в Англия и САЩ, преподавали сте балканска история в САЩ и сте били гост-професор във Великотърновския университет, ЮЗУ, Националната художествена академия, УНСС и др. Председател сте на Гражданското обединение „Св. Георги Софийски“ и президент на Българската асоциация за американистика. Какво ви струва всичко това, професор Пантев, и можете ли вече да кажете, че научният живот е ваша съдба?

- Не, научният път не е моята съдба, защото не съм той знае какъв учен. Човечността е по-важна от науката.

На стр. 6

КАК БЕШЕ ОТКРАДНАТА ЕДНА ВЕЛИКА ПОБЕДА

Иван ВЪЛОВ

Задкулисните действия на западните държави срещу Освободителната война от 1877-1878 г. имат една-единствена цел: да се спре Русия!

До днес в световната история няма събитие, което историографията да е отразила така всестранно, както Руско-турската война от 1877-1878 г. Наред с изследванията на историци, политици, социолози, философи и антрополози, войната е описана в хониките и дневниците на повече от 100 военни кореспонденти, в спомените на участвалите в нея. Световната общественост е информирана за това най-голямо събитие на XIX век чрез повече от 500 издания – вестници, списания и телеграфни агенции. Със сюжети от войната са написани десетки романи, повести, сборници с разкази, пиеси, а в по-ново време и филмите: *"Героите на Шипка", „Юлия Вревска", „Пътят към София"* и др.

Войната обаче има и сенчести страни със съдбовни последици! Можем ли иначе да си обясним **как Русия, спечелила войната на бойното поле с редица блестящи победи, се оказа победена и унизена на Берлинския конгрес 1878 г.?! Ами злощастията, които същият този конгрес струпва завинаги в най-новата история на България?**

Защо цели пет столетия Източният въпрос не намира желаното справедливо решение? Не носят ли цялата вина за злощастията на балканските народи – българи, сърби, хървати, черногорци, босненци... големите европейски държави?

Отговорът

Ужасяващите факти от кървавата разправа при потушаването на Априлското въстание изумяват и стресират световната общественост. Нещастието на българите среща пламенни свои **защитници в лицето на най-изявените представители в науката, изкуствата, литературата, на видни общественици и държавници.** Турските издевателства над мирното българско население предизвикват бурни **демонстрации в почти всички европейски държави. Във Франция, на специално свиканото събрание на Сената, произнася знаменитата си реч писателят Виктор Юго:** *„Необходимо е* – казва той - *да се обърне внимание на европейските правителства върху един факт, толкова дребен, че изглежда правителствата не го забелязват. Ето този факт. Избива се един народ. Къде? В Европа. Този факт има ли свидетели? Само един свидетел – целия свят."* **Служи си с много примери за турските жестокости. Разказва как само за няколко часа един град като Батак от 9 хиляди жители е смален на 1300 и че гробищата в изпепелените български селища са препълнени с повече трупове, отколкото могат да поберат, че турците разпрвали кореми на бременни жени, набучвали отрязани глави на колове!** Завършва речта си с думите: *„Има минути, когато човешката съвест заповядва на правителствата да я слушат. Време е цивилизацията да издигне своята величествена забрана да продължава така. Ние, народите, заповядваме на правителствата да издадат тази забрана!"*

Граф Игнатиев подписва Санстефанския мирен договор, който става причина недоволните европейски държави да искат свикването на Берлинския конгрес.

Отзвукът от жестокостите при потушаване на Априлското въстание има изключително потресаващ ефект сред обществеността на **Англия, разделена между консерваторите на лорд Дизраели – Биконсфилд и либералите на Уилям Гладстон.** Двамата са непримирими политически врагове. По това време **Дизраели е министър-председател, а е и любимец на кралица Виктория. Същата тази владетелка, чиято безсърдечност е изобличена от руския писател Иван С. Тургенев в стихотворението** *„Крокет в Уиндзор"*, напечатано във в. *„Слово"* на 20 юли 1876 г. Каква сила крият тези два стиха:

„Не, Ваше величество,
детската кръв
не ще измиете никога!"

В Англия многохилядните митинги и народните шествия против турските жестокости и против опита на консервативното правителство да ги омаловажи се оглавяват от Гладстон. Той издава брошурата *„Българските ужаси и Източният въпрос"* в 200 хиляди екземпляра, която само за няколко дни е разграбена. В нея **той пише:** *„България трябва да принадлежи единствено на българите, а турците нека по-скоро се изметат от тази провинция с всичките си заптиета, мюдюри и паши. Това основно измитане е единственото обезщетение, което ние можем да дадем на паметта на тези купища мъртви, на осквернената чистота на майки, девойки и деца, на цивилизацията, която бе обидена и посрамена..."*

Населението в Русия също е вдигнато на крак. Славянските комитети свикват митинги, разгръщат всенародна кампания за събиране на помощи за братята българи. В своя *„Дневник на писателя"* Достоевски пише: *„Думите „България и българи" са в устата на всички. Ние искаме по-скоро тяхната свобода. Руското правителство вижда своята отговорност..."*

На срещата си с обикалящата европейските столици българска делегация след Априлското въстание, **император Александър Втори слуша със сълзи на очи разказите на Драган Цанков и Марко Балабанов. На сбогуване им казва:** *„Вярвайте на Русия, тя този път няма да изостави братята си славяни да понасят повече турските жестокости..."*

Пропадат опитите на Русия да убеди великите европейски държави Англия, Франция, Австро-Унгария и Италия да задължат турското правителство да даде пълна автономия на българите. А **Високата порта най-безцеремонно отказва да подпише Лондонския протокол от 31 март 1877 г.** С него руското правителство обещава да демобилизира въоръжените си сили и да не предприема военни действия, ако Турция поеме задължението да въведе предвидените от **Цариградската конференция** (23 декември 1876-20 януари 1877 г.) реформи. В тях се предвижда и създаването на самостоятелно Българско княжество.

Дело на честта и съвестта

Руската армия е приведена в бойна готовност през октомври 1876 г., когато правителството е дало ултиматум на Турция незабавно да преустанови въоръжената си агресия срещу Сърбия. Макар и не добре екипирана и въоръжена, както е турската войска, тя притежава най-важното – висок боен дух. Също и подкрепата на целия руски народ. **Стотици доброволци постъпват всекидневно във войската: студенти, учители, чиновници, журналисти, художници, дипломати. Остава император Александър Втори да изпълни даденото обещание.**

Този час настъпва!

Във вторник, 24 април 1877 г., императорът подписва Манифест, с който обявява война на Турция. Новината, чакана с нетърпение, обикаля светкавично света. **Най-голям е възторгът на народите на Балканския полуостров,** който тя изпълва с надежда за скорошното им освобождение.

Император Александър II

Големият словашки поет Ян Неруда отправя своя вдъхновен призив към руските войници: *"Където намерите роби, освободете ги!"*

Във Възванието на Гръцкия централен комитет в Тесалия и Епир се казва: *"Елини! Братя! Отдавна вие чакате великия час на освобождението... Турските реформи са една залъгалка.... Смърт или победа!"*

Хората по света приемат тази война като неизбежен и справедлив акт.

Неутралитет под маска и... много условия

Единствено Англия от Европейските държави изразява протест при обявяването на войната срещу Турция. Войната на Русия срещу Турция се представя като война за Цариград, за окупацията на Проливите и за господство на Русия в този район. Според лорд **Дизраели и кралица Виктория с тази война Русия застрашава интересите на Англия.** Направеното от министър-председателя на 9 май предложение да се предприеме морска демонстрация срещу *„руската инициатива"* е решително отхвърлено от мнозинството министри след силен натиск от страна на британската общественост. Министерският съвет **приема изпитаната изчаквателна позиция на въоръжен** *„неутралитет"*.

В отговор на изпратения от Русия меморандум за целите на обявената срещу Турция война, лорд Дарби отговаря, че английското правителство приема известието *„с най-голямо съжаление"* и запазва правото си *„на допълнителни самостоятелни решения по въпроса, поради това, че е невъзможно да се предвидят последствията от действията на Русия"*. **Британският кабинет все по-определено игнорира истинската цел на войната – освобождението на България.**

Целта на английската политика е *„руската армия да заеме колкото се може по-малко територия, населена с български поданици на султана"*.

Истинска истерия предизвиква в правителствените среди изявлението на император Александър Втори, че целта на Русия е създаването на Българска държава от двете страни на Балкана. Още един повод за засилване на антируските настроения и предприемане на активни действия в полза на Турция. При това вече не само дипломатически, а от чисто военен характер: **висококвалифицирани офицери от различните родове английски войски са назначени за командири и съветници в Генералния щаб и към воюващите армии, изпратено е най-модерно въоръжение. Турският военен флот се командва от английския генерал Хобарт, генерал Бейкър, под името Бекер паша, командва армия...**

Без да са обявили официално война на Русия, управляващите среди в Англия воюват с нея, помагайки на Турция. Страхът от Русия е толкова голям, че в **десетките писма, размени между кралицата и лорд Биконсфилд,** главната тема е как да бъде победена тя. Ще цитираме откъси от тази кореспонденция, съхранена в **прочутата английска** *„Синя книга"*.

Кралица Виктория до Дизраели, 15 април 1877 г.:

„Не е въпрос дали ще поддържаме Турция, а въпрос е дали русите или британците ще имат надмощие в света".

Пак от нея до Дизраели от 28 юни, след като Руската армия е преминала Дунав и ген. Гурко бързо напредва към Балкана:

„Русия напредва и в скоро време ще бъде в Цариград! Бъдете дързостни! Защо не повикате вашите последователи от двете камари да им кажете, че тук не е въпрос за християните (и те са тъй жестоки, както са и турците), а за победата, която тая жестока война преследва; Русия е толкова варварска и тираническа, колкото са и турците. Кажете им това и тогава те ще се съберат около своята Господарка и своята родина и вие ще имате силно мнозинство. Кажете само: Русия не трябва да отива напред и тя ще спре. Ако това не стане (и то в скоро време), ще бъде вече късно и тогава ще трябва да правим много повече, отколкото бихме направили сега... Моля, действате бързо!"

Един месец по-късно в друго писмо, кралицата пише:

Ото фон Бисмарк не мисли нищо добро за Русия, а отлично се преструва на неин приятел а кризата.

„Вие ще бъдете ужасно бламиран, ако допуснете да бъде взет Цариград, без да обявите война на Русия, па каквито щат да бъдат последствията!"

Когато става ясно, че Плевен съвсем скоро ще падне, кралицата изпада в нервна криза. Дизраели уверява Господарката:

„Сега ние сме приели и провъзгласили една друга политика: неутралитет при условие да не заплашват някои британски интереси. Тия интереси ние определяхме тъй: Русия да не заплашва Цариград или Дарданелите."

Британското военно разузнаване създава широка мрежа за шпионаж в действащата руска армия. Тази дейност се ръководи от английското военно аташе полковник Уелсли и от полковник Бекер, зачислен към свитата на императора под прикритието, че е флигел-адютант на кралицата. Истинската му длъжност била директор на *„Интелиджънс Дипартмънт"*.

Чрез своя агент, американският генерал Тевис, внедрен в Турския генерален щаб, руското контраразузнаване разкрива и обезвреждa много от английските шпиони.

От едно писмо на **маркиз Солзбъри до лорд Биконсфилд** става ясно, че през декември, **след падането на Плевен, полковник Уелсли предлага да се обяви война на Русия.** Мнението на Солзбъри е, че този съвет не е разумен. *„По-добре да използваме турците като съюзници, които, подчинени на нашите офицери, ще се бият чудесно..."*

Много са фактите, свидетелстващи за задкулисните действия на Англия срещу Русия, при това не винаги добре прикрити. Такива са обвиненията, че **руските войници и българите в освободените територии прилагали жестокости към мюсюлманското население. Под английско ръководство е и мюсюлманския метеж в Родопите, под ръководството на английския офицер Сенклер.** Съвсем очевидна в това отношение е силно разкрасената история на **мюсюлманските бунтове в Момчилград срещу руските войници. Англичаните се постараят да раздухат чрез правителствените си вестници тази случка и да я използват срещу Русия...**

Съществува и една доста любопитна версия, че руският **посланик в Лондон граф Шувалов** е свързан с английските тайни служби. Знае се, че той **е изпратен да представлява Русия на Берлинския конгрес заедно с престарелия княз Горчаков,** най-вече по настояването на Англия. Обяснението е, че предвижданият да изпълни тази трудна мисия **граф Игнатиев - бащата на Санстефанския мирен договор,** има чепат характер и ще оспорва всички предложения на западните държави...

Пазарлъци, добронамереност, коварство...

На стр. 8

БЕЗСМЪРТНИ СА...

От стр. 5

В науката са правени не помалко грешки, отколкото в другите сфери на човешката дейност. Стана ми много весело как след 1989 г. се пръкнаха толкова американисти от социалистическа България. Да си американист не е да познаеш кой ще спечели изборите, а да познаваш американската история още от 17 век. Много специалисти по история на БКП и от катедрата по научен комунизъм, станаха тънки познавачи на тази тематика. Познато явление и в други случаи от нашето, не винаги героично, минало.

– Вие сте по своему интересна, колоритна личност, което ви прави популярен. А за това, според мен, допринасят преди всичко научните ви знания и речовитата ви дарба. Аз лично с удоволствие слушам и чета текстове от чл.-кор. Иван Гранитски и от вас. При вас я има тази рядко постижима симбиоза от богати, разнообразни знания и познания, и изразяването им с красиви и смислени думи, непременно подредени по законите на правоговора и правописа. С необходимата ерудиция и в двете области – на науката и на езика. Как се стига до това трудно достижимо умение да говориш така естествено, както дишаш, спокойно и ненатрапчиво?

- Не зная колко е недостижимо умението, но то беше програмирано и преднамерено. Като четях доклад или изказване, постоянно се запъвах и така взяха, че ме обявиха за оратор. А ораторът следва да е и малко артист. Ако четете само знаменитите речи от древността, можете да кажете - нищо особено. Явно, те са произнесени фонетично по особен начин и, затова са запомнени.

– Бяхте депутат в изгубилия напълно доверието на народа български парламент. Как се чувствахте в тази махленска говорилня с езика на злото, вместо с думите на доброто и красотата?

- Голяма драма бе това мое пусто депутатство. Нека напомня, че станах такъв на 62 години и си имах някаква известност далече преди депутатството. После хора, с по 20 началнически длъжности преди това, почнаха да ми натякват и намекват за парламента. Да, почти три мандата бях в парламента. Но не съм увеличил нито имуществото си, нито финансите си, нито съм се сдобил със синекурни постове. Дано да има и други подобни случаи. Да не говорим толкова за мен.

– Вие заслужено получихте признанието и на творците на българското слово – член сте на Съюза на българските писатели. Ние недоумяваме защо толкова години вече питаме с тревога народните представители поради что не дават ход на крещящо необходимия ни Закон за езика и не искат да го приемат. Вие как си обяснявате това?

- Депутатите обикновено имат речник от малко думи, но много изкусно ги вътрят като папагалски синтаксис. Много години повечето от тях се застояха там, какво ли не ги учеха и сега вече не можеш да кажеш, че се запъват при тази стандартна лексика.

– Според вас ще продължи ли юркането като стадо на този мил, уж мъдър и непримирим наш народ и ще съумее ли да определи своите си национални позиции и интереси и при избори или, както казва Йордан Радичков, „ще возвие" в друга, вече негова си посока, за да излезе най-после на огрети от слънцето простори?

- Всеки народ заслужава съдбата си. Ако се затрием, това ще е трагедия за нас, но не и драма за човечеството. Все пак *„българин"* е етническа, а не етична категория. Както при всички други нации, българи има разни.

– В телевизионно предаване вие изповядахте: „Тази дума – Любов – е папагалски амортизирана!" А според мен, тя е под наметалото на забравата и е напълно формализирана. И все пак – няма ли тя да е нашето спасение във времето на жестокото ни отчуждение?

- Има много обезсмислени понятия като думи. Една от тях е и демокрацията. Но истинската любов към майка, деца, а и към Отечеството, която не е свързана с политически личности, е безсмъртна. Без такава емоция, поне аз, се чувствам съвсем нищо. Тарикатската спекулация с тях, е също неизбежна.

– Изтъкнат учен, уважаван и популярен човек сте. За какво си мечтаете още? Какви са очакванията ви за себе си и за българския народ през тази поробена от коронавируса година?

- Тази епидемия е изпитание за целия човешки род. Тя е като войната. Някои стават по-добри, други - по-лоши. Едни печелят, други губят. Нямам самочувствието да се обръщам към българския народ и да очаквам нещо от него, защото аз съм част от това и то най-обикновена. Дано да станем поне малко по-добри!

КАК БЕШЕ ОТКРАДНАТА ЕДНА ВЕЛИКА ПОБЕДА

От стр. 7

Преговорите на Русия с Австро-Унгария, Германия и Франция около започването на войната с Турция, докато тя продължава, а и по време на Берлинския конгрес, са свързани с какви ли не затруднения.

Например, за да не се възпротиви на решаването на Източния въпрос от Русия с война срещу Турция, **Австро-Унгария поставя две изрични условия. Първата е да не срещне съпротива при окупирането и присъединяването към себе си на територията на Босна и Херцеговина. Второто, което е взето и в услуга на Англия: Русия да не окупира Цариград и Дарданелите. И още – българите и след войната да останат две автономни области под властта на Високата порта.**

Когато лично Александър Втори обявява, че българите ще бъдат обединени в една държава, това никак не се харесва на Австро-Унгария, тъй като и тя, като Англия, подозира, че една голяма славянска държава ще се окаже заплаха за нейните интереси. Австро-Унгария през цялото време променя отношението си към Русия в зависимост от развитието на бойните действия. И се опитва да изтъргува възможно най-изгодно успехите и нейните загуби.

Много деликатен, неутешителен е и дипломатическият баланс, толкова аптекарски изработван от **княз Горчаков. Още първите несполуки тласкат Англия към Австрия. На руския посланик Новиков е възложено да се срещне незабавно с граф Андраши за изясняване на нежелателната кампания в австрийския печат срещу руската политика. Посланикът видимо приема присърце тази задача и не след дълго от Виена се получава следната секретна телеграма:**

„Предайте 40 хиляди франка на кореспондента на в. „Винер Тагеблат" Лукаш. Вестникът се харчи всекидневно в 40 хиляди екземпляра и е целесъобразно кореспондентът, причислен към руската армия, да бъде добре разположен към нея. Парите, които ще му бъдат дадени, той ще използва за купуване на екипаж и коне.

Подпис: *Фелдман, военен аташе при руското посолство във Виена".*

Бисмарк предлага милиони на Русия и се заканва....

Неслучайно генерал Игнатиев, натоварен от Александър Втори да търси съгласието на държавните глави и на министрите на външните работи на европейските държави да запазят неутралитет, започва от Германия. Вече е известно мнението на Бисмарк, че **кризата в Източния въпрос може да се реши само по пътя на войната.** Това си мнение той споделя и с Игнатиев.

Лорд Дизраели

Кралица Виктория

Според него *„Високата порта трябва да бъде незабавно наказана за проявената нагла дързост и за нейното противопоставяне на волята на Европа."*

Той е настроен положително към военния демарш на Русия срещу Турция и високо цени бойните качества на руската армия...

„Сега Русия трябва да действа. Не бива да се създава впечатление, че Русия е отстъпила пред Турция. Това ще ви коства материални и човешки жертви. Аз пръв ще съжалявам за тях, но те са неизбежни... Какво би станало, ако Русия не извади меча в този решителен момент? Аз искам една силна Русия в Европа... Отстъплението пред Турция ще урони вашия престиж, народът ще се почувства оскърбен и засегнат на своята национална чест и достойнство. Възможно е да възникнат вътрешни безредици. Политическият момент е благоприятен. Държавите в континента не ще посмеят да ви пречат. Германия е готова да гарантира неутралитета на другите сили."

Като потвърждение на добрите си чувства към Русия Бисмарк изразява готовност Германия да отпусне незабавно на Русия изгоден заем от 100 милиона рубли за война с Турция. На сбогуване с Игнатиев добавя: *„Изобщо ще бъдем ваш секундант във войната. Но повече от това не мога да ви обещая, докато Русия си запазва правото за избор между Германия и Франция..."*

Бисмарк, разбира се, не мисли нищо добро за Русия, но отлично се преструва на неин приятел. Що се отнася до враждата между двамата с Горчаков, резултат от най-често некоректните отношения помежду им през изминалите 25 години, тя неведнъж е приемала личностни изяви. По мнението на Бисмарк, Горчаков не е нищо друго освен *„самохвалко"* и *„оглупяващ старец"*. А заканата за отмъщение става реалност на самия Берлински конгрес...

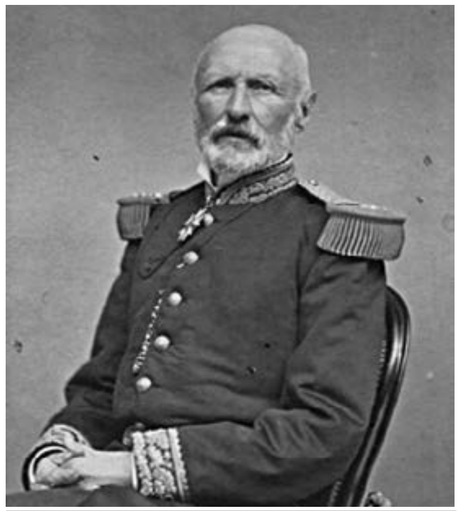

Дьо Фло е назначен за посланик в Санкт Петербург от 1871 до 1879 г. Той подкрепя всички руски инициативи преди и по време на войната.

Франция между сътрудничество и лутания

В продължение на близо 40 години Франция споделя почти изцяло политиката на Англия към Източния въпрос. Правителството винаги се отнася **резервирано към освободителното движение на Балканите.** То многократно отказва предложения на Русия за съвместни действия срещу Цариград. Прави впечатление, че дори и след знаменитата реч на Виктор Юго в защита на българския народ и всеобщата широка обществена подкрепа срещу турските жестокости, **Франция гравитира по-скоро към английската позиция.** Тя няма сили обаче да застане открито и срещу Русия, опитвайки се да спазва двустранен неутралитет и с двете воюващи страни.

Френският посланик в Петербург Дьо Фло и военното аташе полковник Гаяр правят изключение от правителството, тъй като подкрепят изцяло всички руски инициативи преди и по време на войната. Руското контраразузнаване не се добира до шпионски афери, свързани с френските военни кореспонденти. Все пак, за да отрезви френското правителство, Игнатиев намира за необходимо да му напомни думите, които му казва на раздяла Бисмарк.

Не е редно да се мисли, че **Франция** е променила изцяло отношението си към Източния въпрос и, че се е отдалечила съществено от позицията на Англия, но тя поне **до Берлинския конгрес остава неутрална.** Трябва да кажем и още нещо, което спомага Франция да се държи значително по-добронамерено по време на Руско-труската война - всъщност две неща: **знаменателните фигури на руския посланик граф Орлов и на силно влиятелната в правителствените среди графиня Трубецкая, която работи за руските тайни служби под псевдонима** *„Графиня Н"!*

Драматично протичат последните дни на войната.

Редица обективни и субективни причини заставят руската армия да спре в Сан Стефано, откъдето с просто око се виждат островърхите куполи на цариградските джамии. Има право Александър Втори да обвинява брат си, великия княз **Николай Николаевич,** защото и в написаното и от Макгахан определено се разбира, че **съвсем иначе би завършил за Русия конгресът в Берлин, ако условията за мир са продиктувани от една завзета противникова столица. В случая – Цариград.**

Макар и влязъл в проливите, английският флот няма готовност да воюва срещу Русия.

От името на Русия, мирният договор, който става причина недоволните европейски държави да искат свикването на Берлинския конгрес, е подписан от граф Николай Игнатиев. Датата е 19 февруари (3 март) 1878 г., денят е неделя, а часът е 5 следобед. **Подписването на договора и тържественият военен парад имат пряка връзка с възкачването на Александър Втори на руския престол.**

Радостта от голямата победа бързо е попарена в Берлин от същите европейски държави, които в задкулисната си война с Русия, без да дадат нито една човешка жертва, се оказаха крайните победители. Лорд Биконсфилд ще напише в писмото си до своята приятелка лейди Честърфилд: *„Ние тук спечелихме (или казано съвсем точно – откраднахме) една велика победа, която трудно могат да оценят в Англия!"*

Такъв е истинският край на Освободителната за България Руско-турска война!

ИЗГРЕВЪТ ПЕТЛИ НЕ ЧАКА!

Петко ПЕТКОВ

На 24 юли Министерството на финансите съобщи, че **международната родната рейтингова агенция** *„Фич"* **е потвърдила дългосрочния кредитен рейтинг на България в чуждестранна и местна валута -** *„BBB"*, **с положителна перспектива.** Тази перспектива отразява **понижението на макроикономическите рискове по линия на коронавируса и по-високата устойчивост на икономиката, както и продължителния напредък към еврозоната.**

Според *„Фич"* краткосрочните рискове, свързани с пандемията и несигурността в изборите, до голяма степен се **компенсират от перспективите за значителни финансови ресурси от ЕС и ангажираността към поддържането на макроикономическа и финансова стабилност. Рейтингът на страната е подкрепен от добрата външна и фискална позиция, надеждната политическа рамка от членството в ЕС и дългосрочното функциониране на режима на паричния съвет.** *„Фич"* **очаква икономическият растеж на България да се ускори до 4,7% през 2021 г.** спрямо оценката от 3% през февруари. В средносрочен план се очаква **инвестициите да бъдат водещ фактор за растежа, доколкото България ще е един от основните бенефициенти от бюджета на ЕС през идните години.** Анализаторите на агенцията смятат, че **значителният размер на средствата по Механизма за възстановяване и устойчивост** (МВУ) **ще подкрепи растежа на икономиката,** който е оценен на 3,9% през 2022-2023 г. **Агенцията очаква бюджетният дефицит да се свие** от 5% от брутния вътрешен продукт (БВП) през 2021 г., до 2% през 2023 г. Това ще задържи отношението дълг/БВП **под 30%** спрямо 57% в държавите със сходен рейтинг.

Представяте ли си това да се беше случило по време на *„най-успешното"* **управление на Бойко Борисов?** Напомняме, че през октомври 2020 г., **тогавашният премиер използва за автореклама друга оценка - тази на агенция** *„Мууди"*, **която повиши дългосрочния кредитен рейтинг на страната ни на Baa 1 със стабилна перспектива. В нощта след парламентарните избори на 4 април 2021 г.,** застанал голграб под падащия мокър сняг до една стена в Банкя, пред същия този джип, **Борисов за пръв път каза нещо вярно**. А именно, **че и без петел се съмва. Т.е., че България ще я има и без него,** ако не и въпреки него. **Извънредните парламентарни избори от 11 юли потвърдиха това,** отреждайки на коалицията **ГЕРБ-СДС** второто място в 46-то НС с едва **63 депутати.** Бившият пожарникар, бивш охранител на Тодор Живков и Симеон Сакскобургготски, бивш главен секретар на МВР, бивш кмет на София с недовършен мандат и бивш премиер на България с три мандата, два от които прекратени предсрочно, **беше победен и наврян в ъгъла от** *„малгаря"* **Слави Трифонов!** При това, без последният да положи особени усилия да води предизборна кампания извън своята 7/8 ТВ и Фейсбук. **Останал без коалиционни партньори** като Обединените патриоти, **Борисов се отказа и от депутатското си място, за да не слуша всеки ден упреци за** *„най-успешното"* **си управление.** Остави, така да се каже, **защитата на своята и на партията чест, на Тома Биков, Десислава Атанасова, Александър Ненков, Атанас Гаджев, Маноил Манев** и други. **И те до днес водят ариергардни боеве с бившата опозиция, сега устремила се към властта и** *„изчегъртването"* **на ГЕРБ. А на фронта на съдебната власт, отчаяна борба за съхранението на главния прокурор Гешев, водят членовете на ВСС, най-вече тези от прокурорската квота. Падне ли Гешев, прокуратурата може да се сети за Мата Хари и чекмеджето на Борисов в правителствената резиденция в Бояна, и за къщата в Барселона. А така също и за раздадените от прозореца на джипа или на МС милиарди на** *„присъдружни"* **фирми без обществени поръчки:** по т.нар. метода *„инхаус"*. **Изявлението на Борисов, че не се нуждае от имунитет, беше направено твърде прибързано, защото разчиташе на предаността към него от страна на сегашния главен прокурор. Нещата обаче вървят на зле: и за Гешев, и за самия Борисов.**

Докладът на МЗ за одита на болница Александровска, според новоназначения директор **д-р Атанас Атанасов,** който гостува в предаването *„Събуди се"*, е осветил **странни договори, подписани по времето на Костадин Ангелов. Например през 2017 г. един консуматив бил договорен за 33 стотинки, а през 2020 г. той е на 17 пъти по-висока цена – 5,71 лв. Последната година, през която болницата е приключила с положителен баланс е 2012 г., последната от управлението на академик Трайков. През 2013 г.,** когато за изпълнителен директор е определен **проф. Ангелов, започнало изпадането в лошите текущи резултати. Тази тенденция на увеличаване на текущите загуби бележи последните 7-8 години, като към края на 2020 г. просрочените й задължения са 8,5 млн. лв., а към началото на 2021 г. те са нараснали с 20 млн.лв., достигайки цифрата 28 млн. лв. Такъв ръководител беше назначен от Бойко Борисов за министър на здравеопазването на мястото на финансиста Кирил Ананиев,** който се провали с гръм и беше върнат във финансовото ведомство. **Бойко-Борисовите здравни реформи се сведоха до смяната на един здравен министър с още по-некадърен.** Като член на НОЩ и министър на здравеопазването **Ангелов носи вина и за бездействието през миналото лято,** когато според Бойко Борисов, управляващите *„много умно"* били оставили *„вируса да вилнее из България"*. Днес бившият здравен министър, вече депутат от ГЕРБ, **критикува Стойчо Кацаров** за бавната ваксинация и твърди, че страната не е подготвена за новата вълна на коронавируса. Сякаш за първата вълна беше подготвена! И сякаш по негово време по темп на ваксинацията не бяхме **на последно място в ЕС. Да не говорим за 18 000-те починали от коронавируса, някои от които издъхнаха на стъпалата пред входовете на болниците.** Или за родилката, която **прекоси няколко области, докато намери родилен дом, който да я приеме. Ами ваксината** *„АстраЗенека"*, **която беше внесена в огромни количества, заради ниската й цена, но се оказа по-вредна за някои пациенти от самия коронавирус? Нейната употреба беше спряна в над десет европейски страни, заради съмнения че предизвиква опасни тромбози. Когато, въпреки смъртта на поне двама души у нас, професор Ангелов уверяваше, че кончината им няма връзка с ваксината,** премиерът Борисов нареди да се спре употребата на АстраЗенека, докато излезе *„диагнозата"* **на Европейската агенция по лекарствата** (ЕМА). Министърът на здравеопазването **Костадин Ангелов не възрази. Днес подаряваме на кралство Бутан към 170 000 дози от същата ваксина на АстраЗенека, защото изтича срокът й за съхранение. Добавете китайските маски, внесени от ОАЕ заедно с индийски фурми или прескъпите китайски респиратори, и ще осъзнаете цялата уйдурма с** *„българския модел на справяне с кризата"*, **който до днес рекламира професор Костадин Ангелов.** При кое правителство и при кой министър на здравеопазването са били направени престъпните трансплантации в бившата Правителствена болница *„Лозенец"*? Опартизаненият професор д-р **Ангелов е толкова** *„вреден за здравето"*, **колкото и за сигурността на държавата, като кандидат за президент.** Но, такива са *„високите морални стандарти"* на бившата управляваща партия ГЕРБ.

Що се отнася до икономическите перспективи пред България, **потвърденият от международната кредитна агенция** *„Фич"* **кредитен рейтинг на страната доказва, че наистина и без петел се съмва. Т.е., че България може да се развива и без Борисов с неговия корупционен модел на управление.** Разбира се, кредитният рейтинг не е единственият показател, че нещата у нас не са толкова зле, колкото вещаят *„петлите"*, като Борисов. **Петлите кукуригат, но яйца не снасят, нито мътят пилета.**

В нашия случай, обаче, *„петлите"* **са затлъстели от бездействие и кукуригат фалшиво.** В селските стопанства подобни повелители на кокоши хареми обикновено свършват в тенджерата с кипяща вода. Въпреки врявата на останалите обитатели на птичия двор – кокошки, мисирки, патки и други пернати, **петлите или пълнят коремите на стопаните си, или стават за мезе на лисиците и поровете. А в политиката просто ги изхвърлят,** *„изчегъртват"* и забравят. **В други държави понякога ги въдворяват в килии с решетки на прозорците, но в нашето Отечество такива неща не стават. Затова сме в челото на черните класации по корупция, глупост, бедност, смъртност и неграмотност.** *„Глупеца вредом всеки почита"*, **пише Ботев. И простака също, ще кажем ние.** Защото в продължение на 11 години имахме премиер, който казваше: *„Аз съм прост и вие сте прости, затова се разбираме!"*. **Дори посъветва** бившия председател на НС **Цвета Караянчева да казва, че е ПКП, която поради своята простотия, не прави разлика между геноцид и масови изстъпления.** Той така правел. **А според главния прокурор Гешев, Борисов се прави по-успешно от него на луд. Двама луди по върховете на властта не са ли много за страна като България?** Да не говорим за образованието и дипломите им. Нали **и двамата са завършили** *„Магнаурската школа"* **в Симеоново, сиреч школата за милиционери?**

Бившият премиер, *„докторът на науките"* **Бойко Борисов, който беше същинска** *„черна дупка"* **на съвещанията на Съвета на ЕС,** дори се подиграваше на кандидатите за министри от първия проектокабинет на ИТН, които владеят по няколко езика. Ако ставало въпрос за знаене на езици, Царят говорел 6-7 езика. Най-добре било него да предложат за министър-председател. Бившият му бодигард Бойко Борисов, *„лидерът"* **на най-голямата политическа партия, се оправя в дипломацията и с банкянския шопски диалект.** Както казваше една баба на село за сина си: *„Щом намира портата на нашата къща, повече образование не му трябва!"* **Това и овцете го могат,** но нейсе…

„На разбрания роб стани, на неразбрания господар не ставай!", **гласи една поговорка от нашата югоизточна съседка.**

ВВС ИЛИ В „СС“?

д-р Радко ХАНДЖИЕВ
Bulgarian Press Pool-Budapest

„*О, сатрапи! Сатрапи!*“, **изригва великият Ботев в очерка** „*Примери от турско правосъдие*“, **публикуван през 1871 г. в** „*Дума на българските емигранти*“: „*...Жени, деца и девойки пищяха, мъже се лутаха насам-нататък...; заптието се смееха, псуваха и със сопи пъдеха народа... И синджири дрънкаха из народа...*“

Век и половина след публикуването на очерка, злодеянията, които поетът описва, се възпроизвеждат в демократичното ни, божем, Отечество, от майкопродавци, дегизирани в тоги на магистрати. Гаврят се с народа и го оковават както заптиетата по време на робството. Синджирите, днес перфидно наричат „*решения*“. **Жени, деца и девойки продължават да пищят, мъжете продължават да се лутат безпомощно. И докато синджирите, наричани** „*решения*“ **се множат, нацията измира...**

Българското правосъдие днес се различава само по форма от описаните от Ботев потресаващи „*Примери от турско правосъдие*“; и в двете „*практики*“, злодеянията са от такъв мащаб, че водят до физическо изтребление на нацията, до смърт... **Така ще е, докато в днешното ни правосъдие ускорено се внедряват** „*магистрати*“ **с неонацистки уклон.**

Наскоро стана известен случая със съдия Венета Цветкова. Отхвърляйки иска на прокуратурата за прекратяване регистрацията на „*Български национален съюз Еделвайс*“ (**организация, считаща се за идеен наследник на пронацистския** „*Легион*“ **на ген. Луков**), в крещящо противоречие с установеното от историческата наука,[1] **тя постанови акт, реабилитирайки по същество българския нацизъм. В действителност, съдии с неонацистки уклон от години вършеят в правораздаването. Да ги назовем ли или сами ще ги припознаем?**

Неонацистки практики в т.нар. съдебна власт

Проповядването на фашистка идеология у нас е въздигнато в престъпно деяние, наказанието е до 3 години лишаване от свобода (чл.108 от НК). Ноторно известно е, че **нацизмът е най-зловещото проявление на фашизма.** Иде реч обаче **не за проповядване, а за налагане на неонацистки практики и то от страна на длъжностни лица (магистрати). Зловещите факти, които бодат очите на обществеността, касаят не само наказателните дела, а и гражданските, съставляващи към 90% от всички производства.** Преглед на делата срещу монополисти и групировки от мутренски тип – **безнаказано практикуващи през последните десетилетия убийствени неонацистки практики,** недвусмислено навежда на извода, че **нараства броя на магистратите, които – ирелевантно,** дали волно или неволно, съзнателно или по нареждане „*отгоре*“, – **престъпват върховенството на правото; отказват да изпълняват точно Конституцията (КРБ) и законите на страната; да съобразяват длъжността си по съвест; да бъдат безпристрастни, обективни, справедливи; допускат злоупотреба с права, както и тяхното упражняване, накърняващо права и законни интереси на гражданите и бизнеса; извършват фрапиращи нарушения на процесуалните правила; и бягат като дявол от тамян от установяване на истината!** Основен процесуален прийом на „*съдебните състави*“ **в десетки хиляди дела срещу монополисти, е ЛЪЖАТА!**

Сблъскваме се и с демонстрираното от значителен брой магистрати **противоправно убеждение за виновност.** Подобна практика **не може да се определи като** „*порок*“, **а като** „*извратеност*“ **на мисленето, като** „*сатрански начин на мислене*“.[2] Именно тази „*извратеност*“ **ги сродява с нацистското** „*разбиране*“ **спрямо** „*другите*“, „*неарийците*“, – евреи, славяни, цигани, африканци и пр. untermenschen. **Да, за някои магистрати, включително във ВСС и Инспектората на ВСС, не – Гражданите-данъкоплатци, Народът, въздигнат от Конституцията във Върховен суверен, – сме untermenschen, не-човеци: досаждаме им с искове и жалби за справедливост и следва да бъдем** „*изсукани*“. Оттук и въпросът: **такива магистрати във ВСС ли са или са в** „*СС*“?

Въпросът не е реторичен. След като **доброволно и съзнателно са приели да обслужват убийствените за нацията корпоративни (мутренски) интереси, престъпвайки по такъв начин клетвата по чл.155 от ЗСВ** „*в името на народа да прилагат точно Конституцията и законите на Република България*“, **несъмнено такива магистрати доброволно и съзнателно са се превърнали в клетвопрестъпници. Не само това. Обществеността отдавна бие тревога, че**

Съдебната власт пълзящо се превзема от магистрати с неонацистки уклон

Доколкото такива магистрати **доброволно и съзнателно членуват в съюзи и организации с квази неполитико-партийни отсенки, дори с неонацистки уклони, щедро финансирани от външни** „*донори*“, **чиито неприкрити цели са по-нататъшно разграждане на държавността и погубване на нацията; доколкото участието на магистрати в такива организации и съюзи е предпоставка за кариерно развитие; това несъмнено ги прави зависими от волята на фактори, за които върховенството на правото е изпразнен от съдържание** „*слоган*“. Като зависими и по същество партийно оцветени, **за такива лица не би трябвало да има място в заповядната от Конституцията организация на съдебната власт.**

Не би трябвало, ала именно те са част от корумпираната съдебна система, от раковото образование, обхванало всички сфери на държавния, политическия и обществения живот. Само 27 ли са магистратите, за които е налице съмнение за притежавани от тях банкови сметки и/или недвижими имоти в чужбина?[3] **Защо досега няма наказани по високите етажи на властта, където са съучастниците на организираната престъпност? Защо най-големи подкупи се дават в съда, според доклад на Transparency International, цитиран от в.** „*Сега*“ **през 2006 г.?**[4] **Защо в доклад на Европейската комисия от края на 2020 г., цитиран от** „*Дойче вале*“, **още по-алармиращо се сочи съдебната система като главна пробойна на България?**[5]

Очевидно представянето на съдебната власт **не само не се е подобрило за две десетилетия, а фрапиращо се е влошило. Резултатът е: два милиона български граждани пратени в отвъдното и други над два милиона – да търсят насъщния** „*в тая пуста чужбина...*“

Съучастници в демографската катастрофа?

При почти 9 милиона население през 1989 г., **за три десетилетия** „*преход*“ **– без да е преживяла опустошителни войни, природни бедствия, епидемии, – България губи над 23% от националния си генофонд и от 27-мо място в световната индустриална, образователна и социална класация, днес е на едно от първите места в света, но... по смъртност.** И основна „*заслуга*“ **за тази гибелна тенденция е на т.нар. съдебна власт, която абдикира от охраняващата й функция, от задължението, заповядано в чл. 117, ал. 1 на КРБ, да защитава правата и законните интереси на гражданите, юридическите лица и държавата срещу възможни посегателства и несправедливости от чиновници и мутри, самообявили се за държавата.**

Демократичната ни Конституция от 1991 г. не е отменена. Но на практика България се управлява с подзаконови актове и имитация на закони приемани от мутрешкото парламентарно мнозинство, чиято единствена цел е да създава утежнения, да нанася вреда на законните интереси на гражданите и бизнеса; да създава „*закони*“, **които не съдържат обективното право; а** „*закони*“, **които целят разрушаване на демократичната, правовата и социалната държава.** Едва ли грамотен човек ще отрече

Приликите с нацистки практики

Академичните изследвания са категорични, че след възкачването на Хитлер във властта, **държавата в нацистка Германия започва да притежава мними функции. Според Ернст Френкел, налице са едновременно две държави:** “*нормативна*“ – **на Ваймарската конституция и** „*прерогативна*“ – **на нацистките закони и разпоредби. Нацистите поддържат нормативната държава, за да запазят капиталистическия ред и частната собственост, както и да упражняват пълен контрол над цялата икономика;** докато прерогативната държава на нацистката партия притежава върховната власт по всички политически въпроси.[6]

„*През първите години на своята власт*“, **сочи Хана Аренд** в класическия си труд „*Тоталитаризмът*“, „*нацистите стоварват цяла лавина от закони и декрети, но така и не анулират официално Ваймарската конституция. Почти не посягат на гражданските служби... дори след издаването на Нюрнбергските закони...*“ [7] **Но Ваймарските закони, гарантиращи правата на гражданите, без да бъдат отменени, арогантно са суспендирани.**

„*Отношенията между двата източника на власт, между държавата и партията, са отношения между привидна и действителна власт, при които държавният апарат обикновено бива представян като безвластна фасада, закриляща и предпазваща действителната власт на партията*“, **уточнява Х. Аренд.**[8]

Също както в България, съдебната власт в Германия абдикира от задължението си да възпре нацисткото нашествие. Резултатът е: разрушаване на демократичната правова държава на Ваймарската конституция; шест години опустошителна война; тотална разруха и загуба на близо 9% от националния генофонд.

Кой трябва да възпира злодеянията в съдебната практика?

КРБ заповядва това да е задължение на Висшия съдебен съвет (ВСС). Само че досега не се е случвало. Нека припомним какво извърши в края на 2007 г. ВСС, за което през 2008 г. информирахме обществеността чрез българското издание на Le Monde Diplomatique;[9] а и на страниците на „*Нова зора*“: **многоуважаемите членове на ВСС си инкасираха по 20 заплати, декларирайки, че излизат от съдебната власт!!! И нямаше кой да ги спре. Макар чл. 130 и следващите от глава Шеста (Съдебна власт) на КРБ, категорично да са разписали, че ВСС е част от съдебната власт!!!**

Няма майтап, драги читателю. **Нагло, но е факт.** Тогава това бе стойността на едно жилище. Точно така! Ние, граждани-данъкоплатци, **купихме по едно жилище на всеки от тогущо избраните членове на ВСС. С изключение на двама от състава на ВСС – достойните Капка Костова и Галина Захарова, които отказаха да се включат в тази мерзка далавера.**

Оттогава ВСС престана да бъде легитимен. Не само поради далаверата на обогатилите се за наша сметка „*членове*“, **че уж били** „*излезли*“ **от съдебната власт.** А и защото самият акт, по силата на който ВСС е създаден – **Законът за съдебната власт** (ЗСВ, обн. ДВ бр.64/2007) **е нелегитимен. Приет е 15 години след преклузивния законен срок, който изтече на 12 юли 1992 г.,** както напомня статията „*Що е съдебна власт и има ли тя почва у нас?*“ („*Нова зора*“, бр. 27/2021).[10] **Как тогава ВСС ще санкционира магистрат, престъпил законите и увредил гражданите, бизнеса или държавата, след като самият ВСС е зачеват в порок,** а членовете му от самото начало са затънали до гуша в „*шмекерии*“, най-невинната от които е инкасирането на 20 заплати!

Особено фрапиращ е неотдавнашния отказ на ВСС да разгледа внесеното от правосъдния министър проф. Яна-

ки Стоилов искане за отстраняване на Главния прокурор. Магистратите от ВСС (наследници на тези, които през 2007 г. обявиха, че уж излизат от съдебната власт!) възприемат **следната формулировка:** „*ВСС оставя без разглеждане като недопустимо внесеното предложение от министъра на правосъдието на Р. България за отстраняване на главния прокурор Иван Гешев*“. Възможно е тази формулировка да има основание. **Но обществеността така и не научи какво е основанието, нито какви са съображенията за възприетата от ВСС** „*недопустимост*“. **Неизвестни са и мотивите за отказа.** А още в първи курс се учи, че **немотивиран съдебен акт е недействителен.** В този смисъл е и ТР № 7 от 30.06.2020 г. на Конституционния съд: „*Разпоредбата на чл. 121, ал. 4 от Конституцията изисква всички съдебни актове да бъдат мотивирани. Съдебният акт е мотивиран, когато са известни съображенията за постановяването му.*“

Е, как искаме да функционира нормално и законосъобразно съдебната власт, след като тези, които трябва да възпират и съответно да санкционират незаконосъобразни действия на магистрати, сами престъпват Закона?

Несъответствие с европейските изисквания

През май 2008 г. пак в Le Monde Diplomatique информирахме за **приетото на Осмата конференция в Страсбург** (21-23 ноември 2007 г.) **Становище № 10 на Консултативния съвет на европейските съдии относно насоки за структурата и ролята на висшите съдебни съвети, като основен елемент за постигане баланс между трите власти – законодателна, изпълнителна и съдебна в държавите, съблюдаващи върховенството на закона.**

Разбира се, препоръките се отнасят само до държавите, които съблюдават върховенството на закона. Доколкото **България едва ли попада в този списък, нашите** “*законодатели*“ могат да продължават да се преструват на умрели лисици. **А ВСС да продължава да крепи самоизфабрикувалата се корумпирана съдебна система.**

Грамотният читател обаче веднага ще установи фрапиращото разминаване между разписаните в ЗСВ задачи на ВСС и тези – в Основните положения на Становището на Консултативния съвет на европейските съдии за структурата и ролята на висшите съдебни съвети, публикуван в https://rm.coe.int/168074779b.

14 години след Становището на Консултативния съвет на европейските съдии, нашите, божем, „*законодатели*“ **нямат никакво намерение да изпълнят със съдържание дейността на ВСС според европейските норми, така че да гарантират:**

- **независимост на съдебната власт от другите власти** според принципа за разделение на властите;
- **равенство на гражданите пред съда;**
- **ненамеса на политически органи, парламента, изпълнителната власт;**
- **прилагане на чл. 6 на Европейската конвенция за правата на човека;**
- **ефективен смесен състав на ВСС,** гарантиращ легитимност на съдебната власт;
- **абсолютна прозрачност при осъществяване дейността на ВСС;**
- **разглеждането на жалби на граждани срещу магистрати.**

А какво да кажем за т.нар. Инспекторат?

Инспекторат или „метачи“ на истината?

Въпреки хилядите сигнали на обществеността за фрапиращи нарушения и произвол на отделни магистрати, Инспекторатът на ВСС досега не реагира адекватно на заплахата за обществения ред от престъпните по същество действия на такива магистрати, не съобразява ефективно задълженията си по чл. 54, ал. 1 от ЗСВ. И най-вече – третира сигналите с противоправното убеждение за виновност на авторите им и ги препраща на „*престъпните*“ съдии за „*становища*“. Все едно да се иска от овластения убиец да дава обяснения, че не е убиец?

На пресконференцията, например, на тема „*Академици срещу престъпни съдии*“ с водещ социологът проф. **Михаил Мирчев,** проведена на 07.12.2017 г. в СБЖ, **по инициатива на 45 учени, покана бе изпратена на Главния инспектор на ВСС** (вх. № 37767/04.12.2017г.). **Но Главния инспектор не се озова,** поне „*от кумова срама*“, както казва народът, **към подписалите академици Георги Марков и Васил Гюзелев, кандидатът за президент проф. Иван Маразов, кандидатът за вицепрезидент доц. Румен Воденичаров, чл. кор. проф. Васил Проданов, бившият ректор на СУ „Св. Климент Охридски“ чл.кор. проф. Иван Илчев, проф. Андрей Пантев, проф. Аля Таджер, депутатът проф. Иво Христов и други...**

Налага се впечатлението, че **Инспекторатът на ВСС хич не го е еня за тревогата на водещи представители на академичната общност срещу развихрянето в съдилищата на** „*престъпни съдии*“ – **съучастници на мутри и престъпни организации с неонацистки уклон, безнаказано осъществяващи деяния, засягащи държавни и обществени интереси и интересите на гражданите в такава висока степен, че подриват основите на държавността и личностната ценностна система.** Не може, следователно, **действията на магистрати с неонацистки уклон, доброволно и съзнателно превърнали се в клетвопрестъпници, да се приемат за нарушения.** Високата степен на опасност за гражданите и обществото е онова именно качество, което превръща **действията им в деяния, в престъпления.**

Всеки, който се е опитал да търси съдействие от Инспектората срещу престъпни по същество действия на магистрати, е оставал омерзен от отговорите на „*инспекторите*“. Просто, човекът не е знаел, че **действителната, неофициално разписана задача на инспекторите е да** „*замитат*“ **истината.** А българският данъкоплатец нека се замисли дали да продължава да плаща заплати на съучастници, по съществено, на престъпни магистрати.

Има ли изход?

Изходът е в създаване на легитимна съдебна власт в съответствие със заповядваните в § 4, във вр. с § 3, ал. 2 на ПРЗ на КРБ устройствени и процесуални закони за организация на съдебната власт; съдебната власт действително да стане независима в съответствие с чл. 8 и чл. 117, ал. 2 на КРБ, ефективно да охранява интересите на гражданите, юридическите лица и държавата. Защото без наличието на легитимна охраняваща власт е немислимо да възкресим държавността и бъдещето на нацията.

Естествено, съществуващата сега нелегитимна, разядена от корупция съдебна власт, следва незабавно да бъде разпусната. В България все още има достойни магистрати и хабилитирани правници, които да поемат правораздаването докато се създадат нови устройствени и процесуални закони в съответствие със заповядваните от КРБ принципи за независимост и организация на съдебната власт.

Създаването на легитимна съдебна система обаче е изключително отговорна задача, за да бъде оставена единствено в ръцете на правници. Доколкото е от жизнена важност за оцеляването на нацията, **необходимо е участниците в тоя процес да са с доказани професионални, делови и морални качества. Имаме не малко достойни професионалисти – непоразени от корупцията магистрати и хабилитирани правници, както и граждански активисти със задълбочени познания в правото, администрацията и добрите европейски практики, които да бъдат ангажирани в този създателен процес.** Естествено е този процес да **продължи години,** за да се стигне до **действително качествен проект** на правосъдната сграда, който да гарантира **ефективност в настоящето** и да е насочен с десетилетия към бъдещето. В който, **дейността на Инспектората към ВСС да придобие ново съдържание...**

А думата „*реформа*“ **да се забрани като мръсна дума!**

Буди тревога обаче говоренето в 46-то Народно събрание тия дни, което навежда на извода, че почитаемите народни представители едва ли разбират пред какви отговорности са изправени, след като повтарят като папагали „*реформа, реформа*“. Нека за сетен път повторим: **всеки, който говори за ре-форма, или е неграмотен, или е шарлатан. Защото промяната на формата, не води до промяна на съдържанието, до смяна на порочната система, която убива.**

Особено „*гротескно*“ **е глаголеното за ре-форма на съдебната власт. Това е нонсенс! Може ли да се реформира нещо, което не съществува легитимно в правния мир?** Мнозинството несъмнено няма правни знания. Но ония, с „*тапия*“ за юристи, очевидно са били за гъби в часовете по конституционно право. Поне да бяха прочели в „*Нова зора*“ (бр. 27/2021) статията „*Що е съдебна власт и има ли тя почва у нас?*“, набрала за дни над 20 хиляди читатели и в електронния сайт погледа.инфо.

Време е политическото говорене да се трансформира в осъзнато политическо действие. Ако почитаемите депутати в 46-то НС осмислят това, преодолеят личностната си неприязън, **съберат квалифицирано мнозинство за създаване на легитимни закони на съдебната власт, това ще е първата стъпка към възстановяването на държавността и оцеляването на нацията. А българското общество ще престане да се лута в търсене на загубеното правораздаване.***

** Цитираните източници от 1 до 10 се съхраняват в редакцията, която ще ги предостави на всеки, който се интересува.*

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д. ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Виолета СТАНИСЛАВОВА (отговорен редактор)
д-р инж. Марин БЕЛОЕВ
Проф. дфн Нако СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ
ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01
ИЗДАВА
“Втора Зора“ ЕООД
Печат “Нюзпринт“,
София, ул. “Тинтява“ 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBGSF

Приемат се оригинали по стандарт 30 реда, 56 машинописни знака.
Ръкописи не се рецензират и не се връщат.
Броят е приключен редакционно на 30.07. в 14 часа.
Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа
ISSN 1310-8492

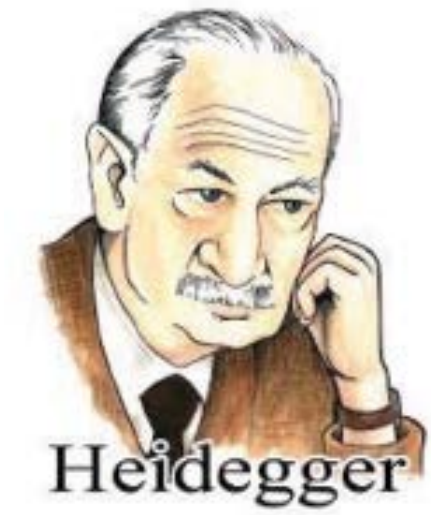

Мартин ХАЙДЕГЕР

ПЪТ В ПОЛЕТО

Той тръгва от градинската врата и отива към Енрид. Старите липи в градината на замъка го гледат през стената – все едно дали ще е по Великден, когато пътят чезне в покълващите ниви и избуяващите ливади, или пък ще е по Коледа, когато потъва в преспите зад близкия хълм. При разпятието той свива към гората. В покрайнината й пътят поздравява високия дъб, под който има от време оно дървена масичка.

На нея понякога можеше да се види тази или онази книга на този или онзи от великите мислители; един все още неопитен младеж се мъчеше да разгадава книгата. **Но когато загадките започваха да се преплитат и вече не се виждаше изход, помагаше пътят**. Защото той водеше по лек наклон през ширината на пустото поле.

И сега мисленето следва тези стъпки при тези книги, а при опит да бъде самостоятелно отново върви в коловоза, прокаран от пътя в полето. **Пътят остава толкова близък на мислителя, колкото и крачките на селянина, тръгнал сутрин рано на коситба.**

Все по-често с годините **дъбът се отклонява от пътя**, все по-често се будят спомените за детски игри и първи решения. Едно време, когато под ударите на брадвата в гората се строполеше някой дъб, татко усърдно търсеше в дървосека над слънчевите поляни **своя** ствол за своята работилница. В нея той се трудеше спокойно-замислено, почивайки си от дълга при звънарната с часовника и камбаните; те пък си говореха **за своето отношение към времето и вечността.**

А от дъбовите кори малчуганите изрязваха своите кораби, които – натъкмени с кормило и гребла – плуваха в потока или в басейнчето пред училището. Околосветските плавания в света на играта лесно намираха целта и **винаги стигаха бряг.** Бленуването в тези пътешествия оставаше скрито под едно почти незабележимо було, нежно метнато над всички неща. Това царство се ограничаваше от погледа и **ръката на мама.** Беше така, все едно че неизречената грижовност закриляше всичко живо.

Онези пътувания в играта не знаеха все още нищо за **странствания, при които се губят всички брегове**. Говореха с онова спокойствие и постоянство, с които расте дървото, твърдостта и дъхът на дъбовия ствол. Самият дъб шепнеше, че единствено в такъв растеж се крепи **всичко, което е трайно и дава плод; че да растеш, значи да ти се открие небесният простор, но и да си вкоренен в земната твърд; че постоянството кълни само тогава, когато човек е едновременно готов за зова на небето и е възправен да брани носещата го твърд.**

Дъбът говори все така на пътя, който все така сигурно минава покрай него. Това, което е същностно около пътя, пътят го едини в себе си и на всекиму, вървящ по него, дава неговото. Едни и същи ниви сподирят пътя с постоянно **различна близост** през годишните времена.

Било дали когато алпийските върхари пропадат във вечерния здрач, било там, където пътят лъкатуши сред хълмовете, било дали когато чучулигата се въздига в лятната утрин, било тогава, когато от посоката, дето е маминото родно село, се спуска вечерникът, било дали когато дърварят, канещ се да нощува, придърпва вързопа си към огъня или когато децата берат пролетни букети в ливадите, било дали когато каручката, натоварена с пожънатото, се клатушка в коловозите или когато мъглата с дни стеле своето покривало над полето винаги и отвсякъде около пътя е **присъдата на повтарящото се: простото крие тайната на трайното и великото**. То непосредствено се връща в човека, а все пак трябва дълго да кълни. **В непрестореността на повтарящото се таи благословията му.** Широтата на всички родени, минаващи покрай пътя неща, дарява един свят. **Едва в неказаното на техния език Бог е Бог**, както казваше знаещият да гадае и живее старият Майстер Екхарт.

Ала присъдата на пътя говори дотогава, докато има хора, които – обгърнати в нейното дихание – могат да я чуят. **Те са чуващите пътя си, а не роби на ползата.**

Човекът напразно се мъчи да внесе ред на Земята с плановете си, щом не е подчинен на зова на пътя. Заплаха тегне над днешните – глухи ще останат те за неговото слово. **В ухото им попада само шумът на машинариите, бъркат го с гласа Божи. Пилее се така човекът и става безпътен. На запиления простото изглежда еднозначно. Еднозначното отегчава. Отегчените намират само и единствено безразличното. Простото е забягнало. Победена е тихата му сила.**

Бързо малее числото на тези, които знаят **простото като своя отвоювана собственост.** Но малцината навсякъде ще бъдат оставащите. Все някак те ще успеят да надживеят с меката мощ на полския път **чудовищната сила на атомната енергия**, която всуе оправдава хорските машинации и е станала пранга за всяко лично дело.

Присъдата на полския път събужда чувство, което възлюбва свободното и надхвърля тъгата там, гдето трябва, с една траеща ведрина. Тя се изправя срещу опустошенията на делото, което – упражнявано за себе си – иска **нищожества.**

В сменящия се с годините **лъх на пътя** избуява ведрото знание, чийто лик все изглежда унил. Това ведро знание е *„СВИШЕТО“*. **Оня, който го няма, нивга не ще го получи. Които го имат, от пътя е. На него се срещат бързият напор на пролетта и кратката смърт на есента, взират се една в друга буйната младост и мъдрата старост. И всичко застива в едноединствено съзвучие, чието ехо пътят мълком носи в себе си.**

Мъдрата ведрина е портата на вечното. Тя се върти в осите, изковани нявга от знаещ ковач из загадките на мисленето.

От Енрид насам пътят свърва към градинската врата. Тясната му леша се спуска от крайния хълм през възвишението, та до градските стени. Приглушено просветва в звездната нощ. Зад замъка се въздига звънарната на **св. Мартиновата църква.** Бавно, провлечено отекват в нощта единадесетте удара на часовника. Старата камбана, чиито въжета триеха на времето детските ръце, трепти под ударите на чука. И никой не може да забрави мрачно-веселия му лик.

С последния клопат тишината става все по-тиха. Стига тя чак до ония, **които са жертвани пред времето в две световни войни. Простото става все по-просто. Винаги същото чуждее и разделя. Сега е най-ясна присъдата на пътя, зовът на пътя в полето.** Душата ли говори? Светът? Или Бог?

Всичко говори за отказ в името на повтарящото се. Отказът не отнема. Отказът дава. Дава неизчерпаемата сила на простото. Присъдата ни приютява в един далечен произход.

Мартин Хайдегер, "Път в полето" (из „Същности“, прев. Д. Денков)

ВЕСЕЛИН ХАНЧЕВ

ЧЕРНИЯТ ВЯТЪР

Цяло се пълни небето с мълнии сини и вятър.
Тежко се вдига и пада, трескаво диша водата.
Веят се клони и мрежи. Удря тревожно камбана.
Черният вятър задуха. Черният вятър захвана.

Черният вятър от изток, дето каикът обръща,
дето издъно люлее старата дървена къща,
дето отскубва от кея кораба, вързан с верига,
дето високо в небето пяна и пясък издига.

Иде – и тътнат скалите. Иде – и птиците гони.
Иде – и вадят жените вехтите гръцки икони.
Иде – и диво се мятат празните лодки на кея,
бурята вече дочули, лъхнати вече от нея.

Пусто е. Само на кея носят се облаци пяна.
Само, невидима в мрака, бие тревожна камбана.
Удря и млъква внезапно, чука и спира чукчето,
в бурята сякаш се дави, сякаш потъва в морето.

Пусто е. Вятър и вятър. Вие в скалите, не спира.
В тъмните мокри прозорци мълком жените се взират.
Като през сълзи се взират там, дето тътне и свети,
дето във черния вятър може би гинат мъжете.